S E N T I N Ţ Ă
În numele Legii

22 iulie 2026

Nr. cauză 1-21/26; PIGD: 1-26015847-24-1-10022026

Judecătoria Criuleni, sediul Central
În componenţa:
Preşedintelui de şedinţă, judecătorul: Romina Ţurcan
Grefierul: Anton Platon
Cu participarea:
Procurorului: Alexandru Pulbere
Apărătorului inculpatului: Alexei Brînză
Avocatului părţii vătămate: Corneliu Pleşca
Inculpatului
Părţii vătămate
a judecat, *pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală*, în şedinţă de judecată publică cauza penală în privinţa lui:

Saratean Anatolie *****, născut *****, IDNP *****, originar şi domiciliat în s. *****, r. Criuleni, studii medii incomplete, căsătorit, un copil minor la întreţinere, apt de muncă, oficial neangajat în câmpul muncii, posedă limba de stat, moldovean, cetăţean al Republicii Moldova, la evidenţa medicilor narcolog şi/sau psihiatru nu se află, anterior nu a fost judecat,

învinuit de săvârşirea infracţiunii prevăzute de *art. 201[1] alin. (1) lit. a) Cod penal*,-

Cauza parvenită spre examinare în instanţa de judecată la 10.02.2026 şi examinată în termen de până la 22.07.2026.
Procedura de citare legal executată.

Procurorul s-a pronunţat pentru aplicarea pedepsei de 135 ore de muncă neremunerată în folosul comunităţii şi încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare în sumă de 768 lei.

Avocatul inculpatului a pledat pentru aplicarea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunităţii, în limita minimă.

Partea vătămată şi avocatul acesteia au lăsat la aprecierea instanţei stabilirea pedepsei ce urmează a fi aplicată inculpatului.

Asupra materialelor din dosar şi a probelor administrate în şedinţă, instanţa de judecată,-

A C O N S T A T A T :

Saratean Anatolie *****, la data de 28.12.2025 în jurul orei 20:00 în timp ce se afla la domiciliul său din s. ***** r. Criuleni, unde locuieşte împreună cu soţia Saratean Ana, cu care în corespundere cu prevederile art.133[1] Cod penal sunt membri de familie, în urma unui conflict apărut spontan, având intenţia de a-i cauza vătămări corporale cât şi manifestării unui comportament antisocial, ştiind cu certitudine şi profitând de imposibilitatea victimei de a se apăra, a aplicat violenţa fizică asupra lui Saratean Ana a.n.1984, manifestată prin aplicarea unei lovituri cu o farfurie din sticlă în regiunea capului (faţă), astfel cauzându-i ultimei conform raportului de expertiză nr. 202616D0005 din 22.01.2026 leziuni corporale uşoare şi anume: plăgi tăiate în regiunea frontală, care au fost cauzate în rezultatul acţiunii traumatice a unui obiect tăietor sau la lovire de asemenea obiect, prin mecanism de alunecare combinat cu tăiere. Echimoză şi excoriaţii pe faţă, care a fost cauzată în rezultatul acţiunii traumatice a unui obiect contondent dur sau la lovire de asemenea obiect, prin mecanism de lovire şi alunecare. Aceste leziuni, pot data din timpul şi circumstanţele indicate în conformitate cu literatura medicală pe specialitate, condiţionează dereglarea sănătăţii de scurtă durată (mai mult de 6 zile dar nu mai mult de 21 zile) şi în baza acestui criteriu se califică ca vătămare uşoară a integrităţii corporale sau a sănătăţii.

În şedinţa judiciară inculpatul *Saratean Anatolie* a declarat personal, prin înscris autentic, că recunoaşte săvârşirea faptelor indicate în rechizitoriu şi a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, pe care le cunoaşte şi asupra acestora nu are careva obiecţii.

Prin încheierea instanţei de judecată a fost admisă cererea inculpatului privind judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Astfel, *Saratean Anatolie* a declarat sub jurământ, printr-o expunere factologică ce nu contravine învinuirii formulate în rechizitoriu, declarând că Saratean Ana este soţia sa, fiind căsătoriţi din anul 2004 şi locuind împreună în aceeaşi gospodărie din satul *****. La data de 28 decembrie 2025, în jurul orei 18:00, după ce a revenit acasă, s-a apropiat de plită pentru a-şi pune mâncare în farfurie. În acel moment, soţia sa s-a apropiat şi l-a împins uşor, iar el a scăpat farfuria cu mâncare din mână. Fiind enervat de cele întâmplate, a ridicat farfuria de jos şi a aruncat-o în direcţia soţiei, lovind-o în zona frunţii. În urma loviturii, acesteia i-a început să-i

curgă sânge, motiv pentru care a solicitat intervenţia ambulanţei. Ulterior incidentului, a fost chemat la poliţie, iar în ziua următoare angajaţii poliţiei s-au deplasat la domiciliu şi au efectuat cercetarea cazului. Inculpatul a declarat că regretă cele întâmplate, că şi-a cerut iertare de la soţia sa şi că, deşi nu cunoaşte dacă aceasta l-a iertat, în prezent relaţiile dintre ei sunt împăcate. Totodată, acesta a declarat că, în cazul în care instanţa va dispune aplicarea pedepsei cu muncă neremunerată în folosul comunităţii, este de acord să execute această pedeapsă, iar starea sa de sănătate îi permite prestarea unei asemenea munci.

În afară de recunoaşterea deplină a vinei, culpa lui Saratean Anatolie se mai dovedeşte prin următoarele probe testimoniale administrate la urmărirea penală:

Depoziţiile părţii vătămate Saratean Ana, care a declarat că, locuieşte împreună cu familia sa în satul *****, raionul Criuleni. La data de 28.12.2025 se afla la domiciliu împreună cu copiii. Aceasta a menţionat că este căsătorită oficial cu Saratean Anatolie de aproximativ 20 de ani şi împreună au trei copii: Saratean Stanislav, născut în anul 1995, Saratean Gheorghe, născut în anul 1996, şi Saratean Laura, născută în anul 2012. Potrivit declaraţiilor sale, în ziua respectivă soţul său a plecat la prieteni şi a revenit acasă seara. În momentul revenirii acestuia, ea se afla afară, ocupându-se de animale. După ce a intrat în casă, l-a observat pe soţ în bucătărie, lângă plită. L-a apucat de mână şi i-a reproşat cu voce ridicată faptul că nu o ajută la treburile gospodăreşti. În acel moment, acesta ţinea în mână un bol de sticlă cu mâncare şi, întorcându-se spre ea, a lovit-o direct în regiunea feţei cu acel bol. După incident, soţul a părăsit bucătăria şi s-a retras în camera sa. În urma loviturii, i-a început să-i sângereze faţa, iar fiii săi i-au acordat primul ajutor. Ulterior, aceasta a apelat poliţia şi serviciul de ambulanţă. De asemenea, a mai declarat că soţul său nu este angajat în câmpul muncii şi nu contribuie la întreţinerea familiei, manifestând frecvent un comportament agresiv faţă de ea, adresându-i injurii şi cuvinte ofensatoare. Potrivit acesteia, soţul nu îi agresează fizic pe copii, însă le adresează şi lor expresii jignitoare. Totodată, aceasta a menţionat că soţul îi reproşează în mod constant că locuinţa în care trăiesc îi aparţine, fiind moştenită de la bunicii săi, şi îi sugerează să părăsească domiciliul dacă nu îi convine situaţia existentă (f.d.29).

Declaraţiile suplimentare a parţii vătămate Saratean Ana, în care aceasta a precizat că în ziua de 28.12.2025 s-a aflat pe tot parcursul zilei la domiciliu. În jurul orei 20:00 a intrat în bucătărie, unde soţul ei se afla ţinând în mână un bol de sticlă. Aceasta i-a reproşat că nu o ajută la treburile gospodăreşti, iar el, pe care îl consideră impulsiv, a prins mai bine bolul în mână şi a lovit-o în regiunea capului (faţă). În urma impactului, bolul s-a spart. Copiii, aflaţi în locuinţă, au observat imediat cele întâmplate. După agresiune, Saratean Anatolie s-a retras pentru a se culca (f.d.55).

Depoziţiile martorului Saratean Gheorghe, care a declarat că locuieşte în satul *****, raionul Criuleni, împreună cu familia sa şi că este fiul mijlociu din familie. Cu referire la situaţia care s-a produs în familia lor la data de 28 decembrie 2025, a declarat că în ziua respectivă s-a aflat acasă toată ziua. A relatat că tatăl său, fiind duminică, a ieşit dimineaţa din casă şi a revenit spre seară, menţionând că acesta practică zilnic acest lucru şi, mai cu seamă, pleacă şi revine

acasă fără să îi anunţe. A declarat că tatăl său a revenit acasă pe înserate, fără a-şi aminti ora exactă, după care el s-a culcat în camera sa şi dormea când, deodată, a auzit un sunet puternic, ca şi cum s-ar fi stricat ceva. A ieşit din cameră şi a mers în bucătărie, unde a văzut cioburi de sticlă pe jos, iar acolo se afla mama sa, care era însângerată şi avea o rană la frunte. A întrebat-o pe mama sa ce s-a întâmplat, iar aceasta i-a spus că tatăl său a lovit-o. A declarat că şi el s-a gândit imediat că tatăl său a făcut acest lucru, deoarece altcineva nu avea cine să îl facă. A menţionat că motivul pentru care tatăl său a recurs la acest gest este faptul că nu aduce bani în casă, iar mama sa nu îi permite să mănânce pentru că nu contribuie cu nimic la întreţinerea gospodăriei. A declarat că, în momentul în care a intrat în bucătărie, tatăl său nu se mai afla acolo, însă l-a văzut intrând în camera lui. A luat-o pe mama sa şi au mers într-o altă cameră, unde i-a acordat primul ajutor, după care aceasta a sunat la ambulanţă pentru a solicita intervenţia medicilor. Cu referire la cioburile de sticlă din bucătărie, a declarat că, după ce situaţia s-a mai ameliorat, a văzut că acestea erau strânse într-un făraş şi se aflau în bucătărie, însă nu cunoaşte cine le-a strâns. A declarat că tatăl său este violent doar cu mama sa şi că acesta vorbeşte vulgar şi strigă mereu atât la ea, cât şi la copii, însă nu îi agresează fizic pe ei, deoarece ştie că se pot apăra. A menţionat că are o soră mai mică, pe care tatăl său nu o bate şi nu îşi aminteşte să se fi întâmplat vreodată acest lucru, deoarece el şi fraţii săi sunt acasă cu ea şi o pot proteja în caz de nevoie. A precizat că nu există situaţii în care tatăl lor să o fi bătut pe sora lor, întrucât acesta are o anumită reţinere în această privinţă. În final, a declarat că tatăl lor, în general, nu vorbeşte cu ei, ci doar atunci când are nevoie de ceva (f.d.31-32).

Depoziţiile martorului Saratean Stanislav, care a declarat că locuieşte în satul *****, raionul Criuleni, împreună cu familia sa şi că este fiul mai mare din familie. Cu referire la situaţia neplăcută care s-a produs în familia lor la data de 28 decembrie 2025, a declarat că în ziua respectivă s-a aflat acasă pe tot parcursul zilei. A declarat că tatăl său, în acea zi de duminică, a ieşit dimineaţa din casă şi a venit spre seară, lucru pe care îl practică zilnic şi, mai cu seamă, iese şi revine acasă când doreşte el, fără să îi anunţe. Cu referire la situaţia care s-a întâmplat cu mama sa, a relatat că era deja noapte şi dormea, iar la un moment dat, ora exactă nu şi-o aminteşte, s-a auzit în casă o gălăgie puternică. S-a trezit brusc şi s-a dus în bucătărie să vadă ce s-a întâmplat, deoarece camera lui este aproape de bucătărie. Acolo, în bucătărie, se aflau fratele său Gheorghe şi mama sa, care era însângerată, iar fratele său o ajuta să se spele de sânge. Pe jos erau cioburi de sticlă de la un bol folosit pentru mâncare. A declarat că tatăl său era pe cuptor şi nu dorea să coboare, nu a avut nicio reacţie la faptul că mama sa era în acea situaţie şi nu a vorbit nimic cu ei. A relatat că şi-a dat seama că tatăl său a lovit-o pe mama sa, deoarece situaţii conflictuale au loc la ei în casă de multe ori. A ieşit din bucătărie şi a mers în camera sa. După aceasta, mama sa a ieşit la poartă, deoarece venise ambulanţa, care i-a acordat ajutor medical. Cu referire la cioburile de sticlă, a declarat că personal le-a strâns de jos într-un făraş şi le-a lăsat acolo, în bucătărie, după care acele cioburi, când a venit poliţia şi a întrebat de ele a doua zi, nu mai erau de găsit. A declarat că a verificat în plită şi nu erau acolo, a verificat şi în urna de gunoi, iar membrii familiei au fost întrebaţi dacă nu le-au aruncat ei, însă nimeni nu

cunoştea nimic. După acest incident, nu a discutat cu tatăl său, deoarece este un om cu care în zadar vorbeşti. A menţionat că tatăl său este agresiv cu mama sa, pleacă zilnic de acasă şi revine în stare de ebrietate, deoarece are nişte prieteni în sat la care merge. Atunci când revine acasă, caută ceartă cu mama sa de la orice, zilnic strigă tare la ea, o numeşte cu cuvinte necenzurate şi uneori recurge şi la violenţă dacă nu îi convine ceva. A declarat că pe copii nu îi bate pentru că sunt mari şi el, fiind în vârstă, evită conflictele, deoarece ştie că ei se pot apăra. A precizat că singurul lucru pe care îl face în privinţa lor este să strige şi să vorbească urât atât cu ei, cât şi cu sora lor mai mică, de care nu se atinge deoarece este fată şi în privinţa căreia mereu a avut o anumită reţinere (f.d.33-34).

În completarea probelor testimoniale expuse supra, circumstanţele de fapt reţinute de instanţă se coroborează şi prin următoarele mijloace materiale de probă administrate în faza urmăririi penale:

Procesul-verbal privind consemnarea celor constatate din data de 06.01.2026, înregistrat în Registrul nr. 1 al IP Criuleni cu nr. 5, potrivit căruia la data de 28.12.2025 în IP Criuleni a fost înregistrată informaţia REI-2 nr. 6159, pe faptul că la data de 28.12.2025, în jurul orei 20:00, în urma unui conflict la domiciliul din satul *****, raionul Criuleni, cet. Saratean Anatolie *****, născut la *****, domiciliat în satul *****, raionul Criuleni, a agresat-o fizic pe soţia sa, cet. Saratean Ana Anton, născută la 24.04.1984, domiciliată în aceeaşi localitate, aplicându-i o lovitură cu un obiect în regiunea capului, cauzându-i, conform raportului de expertiză judiciară nr. 202616P0001, vătămare uşoară a integrităţii corporale sau a sănătăţii (f.d.5);

Informaţia telefonică din data de 28.12.2025, potrivit căreia la data de 28.12.2025, ora 19:45, în Serviciul de Gardă al IP Criuleni a parvenit, prin intermediul Sistemului Informaţional Automatizat al Serviciului Naţional Unic pentru Apelurile de Urgenţă 112, informaţia privind apelul efectuat de cet. Saratean Ana, domiciliată în satul *****, raionul Criuleni, care a comunicat că a fost agresată fizic de către soţul său, Saratean Anatolie, născut în anul 1978 (f.d.6);

Procesul-verbal de cercetare la faţa locului din data de 05.01.2026, potrivit căruia a fost cercetat locul comiterii faptei de violenţă în familie, fiind întocmită şi anexată o planşă fotografică formată din 10 fotografii (f.d.7–10);

Cererea depusă de cet. Saratean Ana, născută în anul 1984, domiciliată în satul *****, raionul Criuleni, la data de 28.12.2025, potrivit căreia aceasta a solicitat organelor de poliţie să întreprindă măsuri conform legislaţiei în vigoare faţă de soţul său, Saratean Anatolie, indicând că la data de 28.12.2025, în jurul orei 20:00, la domiciliul din satul *****, raionul Criuleni, acesta, aflându-se în stare de ebrietate alcoolică, a iniţiat un conflict verbal, în cadrul căruia s-a exprimat cu cuvinte necenzurate şi a agresat-o fizic (f.d.11);

Chestionarul de constatare şi evaluare a riscurilor în cazurile de violenţă în familie din data de 28.12.2025, care confirmă evaluarea gradului de risc în cazul de violenţă în familie reclamat de partea vătămată şi necesitatea aprecierii măsurilor de protecţie prevăzute de legislaţia specială (f.d.22–23);

Raportul de expertiză judiciară nr. 202616D0005 din 22.01.2026, cu concluzia că la studierea medico-legală a documentelor medicale prezentate pe numele persoanei Saratean Ana, născută în anul 1984, s-au constatat plăgi tăiate în regiunea frontală, cauzate în rezultatul acţiunii traumatice a unui obiect tăietor sau la lovire de un asemenea obiect, prin mecanism de alunecare combinat cu tăiere, precum şi echimoză şi excoriaţii pe faţă, cauzate în rezultatul acţiunii traumatice a unui obiect contondent dur sau la lovire de un asemenea obiect, prin mecanism de lovire şi alunecare. Aceste leziuni pot data din timpul şi circumstanţele indicate, condiţionează dereglarea sănătăţii de scurtă durată (mai mult de 6 zile, dar nu mai mult de 21 de zile) şi, în baza acestui criteriu, se califică drept vătămare uşoară a integrităţii corporale sau a sănătăţii. Totodată, s-a concluzionat că stabilirea cu certitudine a numărului şi consecutivităţii loviturilor nu este posibilă, însă asupra persoanei s-a acţionat traumatic cel puţin o singură dată (f.d.20–21).

Analizând în ansamblu circumstanţele cauzei şi probele administrate, apreciind fiecare element probator sub aspectul relevanţei, coerenţei, utilităţii şi veridicităţii, precum şi coroborarea acestora, se constată că vinovăţia inculpatului în săvârşirea faptelor imputate este pe deplin dovedită.

Adiţional, instanţa reţine că exigenţele unui proces echitabil impun ca soluţia de condamnare să fie întemeiată pe un ansamblu probator suficient, analizat în mod obiectiv şi motivat printr-un raţionament care să permită părţilor să înţeleagă temeiurile de fapt şi de drept ale hotărârii. În jurisprudenţa sa constantă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că principiul legalităţii incriminării şi al previzibilităţii normei penale presupune ca *„o infracţiune trebuie să fie clar definită prin lege. Această condiţie este îndeplinită atunci când persoana poate cunoaşte, din formularea dispoziţiei legale relevante şi, la nevoie, cu ajutorul interpretării date de instanţe, ce acţiuni sau omisiuni îi angajează răspunderea penală”* (Kokkinakis v. Greece, § 52).

În acelaşi sens, Curtea Europeană a subliniat că obligaţia instanţelor de a-şi motiva hotărârile constituie una dintre garanţiile fundamentale ale dreptului la un proces echitabil consacrat de art. 6 § 1 din Convenţie. Astfel, deşi această dispoziţie obligă instanţele să indice motivele pe care îşi întemeiază hotărârile, ea nu poate fi interpretată în sensul că impune un răspuns detaliat la fiecare argument invocat de părţi, întinderea obligaţiei de motivare variind în funcţie de natura hotărârii şi de circumstanţele cauzei (Ruiz Torija v. Spain, § 29; Hiro Balani v. Spain, § 27; Van de Hurk v. the Netherlands, § 61).

Curtea a mai reţinut că motivarea hotărârii trebuie să demonstreze părţilor că argumentele lor au fost efectiv examinate, obligaţia instanţei fiind aceea de a proceda la o analiză reală şi efectivă a mijloacelor, argumentelor şi probelor relevante invocate în proces (Tatishvili v. Russia, § 58; Perez v. France, § 80–81).

De asemenea, Curtea Europeană a arătat că motivarea unei hotărâri trebuie să fie suficientă pentru a permite părţilor să exercite în mod efectiv dreptul la o cale de atac şi pentru a exclude orice aparenţă de arbitrariu (Hirvisaari v. Finland, § 30).

În conformitate cu prevederile art.384 alin. (1) şi (4) Cod de procedură penală, instanţa hotărăşte asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinţei de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Instanţa îşi întemeiază sentinţa numai pe probele care au fost cercetate în şedinţa de judecată.

În consecinţă, obligaţia instanţei nu se reduce la o simplă enumerare a probelor administrate, ci presupune verificarea critică a fiecărui mijloc de probă şi integrarea acestuia într-un ansamblu probator coerent, apt să conducă, *dincolo de orice îndoială rezonabilă*, la stabilirea existenţei faptei, a autorului şi a formei de vinovăţie. Numai o asemenea evaluare satisface exigenţele procesului echitabil şi exclude arbitrariul în activitatea jurisdicţională.

Conform art.389 alin. (1) şi (2) Cod de procedură penală, sentinţa de condamnare se adoptă numai în condiţia în care, în urma cercetării judecătoreşti, vinovăţia inculpatului în săvârşirea infracţiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanţa de judecată şi nu poate fi bazată pe presupuneri.

În conformitate cu art.1 alin. (3) din Codul de procedură penală, instanţele judecătoreşti în cursul procesului sânt obligate să activeze în aşa mod încât nici o persoană să nu fie neîntemeiat bănuită, învinuită sau condamnată.

Conform art.6 alin. (1) Cod penal, persoana este supusă răspunderii penale şi pedepsei penale numai pentru fapte săvârşite cu vinovăţie.

În conformitate cu art.51 din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârşită, iar componenţa infracţiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale. Răspunderii penale este supusă numai persoana vinovată de săvârşirea infracţiunii prevăzute de legea penală.

Conform art.52 alin. (1) din Codul penal se consideră componenţă a infracţiunii totalitatea semnelor obiective şi subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracţiune concretă.

În corespundere cu art.113 alin. (2) Cod penal, calificarea oficială a infracţiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători.

Conform art.99 alin. (2) din Codul de procedură penală, probele administrate se verifică şi se apreciază de către instanţa de judecată.

Potrivit prevederilor art.101 Cod de procedură penală: alin. (1) fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinenţei, concludentei, utilităţii şi veridicităţii ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor; alin. (2) reprezentantul organului de urmărire penală sau judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele şi în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege; alin. (3) nici o probă nu are o valoare dinainte stabilită pentru organul de urmărire penală sau instanţa de judecată; alin. (4) instanţa de judecată este obligată să pună la baza hotărârii sale numai acele probe la a căror cercetare au avut acces toate părţile în egală măsură şi să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate; alin. (5) hotărârea de

condamnare nu se poate întemeia, în măsură determinantă, pe declaraţiile martorului protejat sau pe probele obţinute în urma efectuării măsurilor speciale de investigaţii.

Aplicând aceste reguli de apreciere în prezenta cauză, instanţa constată că niciuna dintre probele administrate nu prezintă contradicţii esenţiale susceptibile să le afecteze credibilitatea. Dimpotrivă, declaraţiile inculpatului, ale părţii vătămate şi ale martorilor se completează reciproc, fiind confirmate de probele materiale şi de concluziile expertizei medico-legale, ceea ce conferă întregului ansamblu probator consistenţă logică şi forţă demonstrativă.

Potrivit art.113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracţiunii determinarea şi constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârşite şi semnele componenţei infracţiunii, prevăzute de norma penală.

Referitor la calificarea faptei conform art.201[1] alin. (1) lit. a) Cod Penal, instanţa a reţinut următoarele.

Obiectul juridic special al infracţiunii prevăzute la art.201[1] alin. (1) lit. a) Cod penal, are un caracter complex.

Astfel, obiectul juridic principal îl formează relaţiile sociale cu privire la solidaritatea familială. La rândul său, obiectul juridic secundar îl constituie relaţiile sociale cu privire la integritatea psihică, onoarea şi demnitatea persoanei.

Obiect material al infracţiunii de violenţă în familie îl reprezintă corpul persoanei (în acele cazuri când săvârşirea violenţei în familie presupune influenţarea directă infracţională asupra corpului victimei). De asemenea, ca obiect material al infracţiunii prevăzute la art.201[1] Cod penal, pot să apară bunuri mobile sau imobile aparţinând victimei, care sunt sustrase, distruse, deteriorate etc.

În speţă, prin acţiunile inculpatului, au fost în principal periclitate, relaţiile sociale cu privire la solidaritatea familială, iar în plan secundar, relaţiile sociale cu privire la integritatea corporală şi sănătatea persoanei.

Victima infracţiunii specificate la art.201[1] alin.(1) lit. a) Cod penal poate fi oricare membru al familiei făptuitorului, apreciat astfel în baza art.133[1] Cod penal.

Din prevederile art.133[1] Cod penal, noţiunea de membru de familie presupune două accepţiuni diferite, în funcţie de lipsa sau prezenţa conlocuirii făptuitorului şi victimei: a) în condiţia de conlocuire: persoanele aflate în căsătorie, în divorţ, sub tutelă şi curatelă, rudele, afinii lor, soţii rudelor, *persoanele aflate în relaţii asemănătoare celora dintre soţi (concubinaj)* sau dintre părinţi şi copii; b) în condiţia de locuire separată: persoanele aflate în căsătorie, în divorţ, rudele, afinii lor, copiii adoptivi, persoanele aflate sub curatelă, persoanele care se află ori s-au aflat în relaţii asemănătoare celora dintre soţi (concubinaj).

Urmează a fi relevat că, din declaraţiile inculpatului *Saratean Anatolie* şi ale părţii vătămate Saratean Ana, rezultă fără echivoc că aceştia sunt soţ şi soţie, fiind căsătoriţi oficial din anul 2005 şi locuind împreună în aceeaşi gospodărie de aproximativ 21 de ani. Deci, victima are calitatea de membru de familie în sensul art. 133[1] Cod penal, fiind întrunite cerinţele legale privind subiectul pasiv al infracţiunii prevăzute de art. 201[1] Cod penal.

Instanţa reţine că, latura obiectivă a infracţiunii de violenţă în familie are următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă, care constă în acţiunea sau inacţiunea manifestată fizic sau verbal; 2) urmările prejudiciabile sub forma suferinţei fizice, vătămării integrităţii corporale sau a sănătăţii, suferinţei psihice ori a prejudiciului material sau moral; 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă şi urmările prejudiciabile.

Reieşind din prevederile art. 2 al Legii cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei împotriva femeilor şi a violenţei în familie, nr.45 din 01.03.2007, fapta prejudiciabilă, în sensul art.201[1] Cod penal, se concretizează în orice acţiune sau inacţiune, cu excepţia acţiunilor de autoapărare sau de apărare a unor persoane, manifestată fizic sau verbal, prin abuz fizic, sexual, psihologic, spiritual sau economic ori prin cauzare de prejudiciu material sau moral, comisă de un membru al familiei contra unor alţi membri de familie, inclusiv contra copiilor, precum şi contra proprietăţii comune sau personale.

În cauza dedusă judecăţii, toate elementele laturii obiective sunt întrunite cumulativ. Astfel, fapta prejudiciabilă s-a materializat prin aplicarea de către inculpat a unei lovituri cu o farfurie (bol) în regiunea capului (feţei) victimei, urmarea imediată constând în cauzarea leziunilor corporale uşoare constatate prin Raportul de expertiză judiciară nr. 202616D0005 din 22.01.2026. Legătura de cauzalitate dintre acţiunea inculpatului şi urmările prejudiciabile rezultă în mod direct atât din declaraţiile concordante ale inculpatului şi ale părţii vătămate, coroborate cu depoziţiile martorilor, cât şi din concluziile expertizei medico-legale, care confirmă că leziunile constatate au fost produse în timpul şi în circumstanţele descrise de participanţii la proces.

Sub aspectul *laturii subiective*, instanţa conchide că inculpatul *Saratean Anatolie* a acţionat cu vinovăţie în modalitatea intenţiei directe, conform dispoziţiilor art.17 din Codul penal, întrucât a prevăzut rezultatul faptei sale, l-a urmărit şi a acceptat posibilitatea producerii lui prin săvârşirea faptei.

Or, instanţa remarcă că infracţiunea incriminată inculpatului este una intenţionată, iar conţinutul intenţiei rezultă din materialitatea faptei (*dolus ex re*), adică din examinarea tuturor semnelor laturii obiective, iar din ansamblul mijloacelor de probă administrate şi a circumstanţelor de fapt şi de drept analizate supra, denotă anume prezenţa unei intenţii directe la săvârşirea infracţiunii de către inculpat.

Existenţa intenţiei directe rezultă nu numai din folosirea unui obiect apt să producă leziuni corporale, ci şi din zona vizată a corpului victimei, respectiv regiunea capului, cunoscută ca fiind una vulnerabilă, precum şi din împrejurarea că inculpatul nu a acţionat accidental ori reflex, ci în contextul unui conflict verbal, orientând în mod conştient acţiunea violentă împotriva victimei.

Subiectul infracţiunii în cauză este persoana fizică responsabilă care la momentul săvârşirii infracţiunii a atins vârsta de 16 ani. Totodată, subiectul infracţiunii are o calitate specială în raport cu victima infracţiunii: este membru al familiei victimei, or *Saratean Anatolie* şi Saratean Ana s-au aflat şi se află şi în continuare în relaţii de soţ şi soţie, fapt confirmat prin declaraţiile ultimilor şi actele cauzei.

Instanţa observă că materialul probator administrat formează un sistem probator unitar, lipsit de contradicţii esenţiale şi suficient pentru a exclude orice ipoteză alternativă plauzibilă favorabilă inculpatului. Cu alte cuvinte, probele nu doar confirmă existenţa faptelor imputate, ci se susţin reciproc într-o manieră care conduce în mod convergent la aceeaşi concluzie factuală şi juridică.

Drept consecinţă, având în vedere că vinovăţia inculpatului *Saratean Anatolie* a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă, iar fapta săvârşită întruneşte toate elementele constitutive ale infracţiunii prevăzute de art. 201[1] alin. (1) lit. a) Cod penal, instanţa încadrează juridic acţiunile acestuia în baza normei menţionate după semnele calificative: *acţiunea sau inacţiunea intenţionată comisă de un membru al familiei în privinţa altui membru al familiei, manifestată prin maltratare, alte acţiuni violente, soldate cu vătămare uşoară a integrităţii corporale sau a sănătăţii,* şi, în temeiul art. 384 şi art. 389 Cod de procedură penală, va pronunţa o sentinţă de condamnare.

Individualizând pedeapsa inculpatului, instanţa a reţinut următoarele:

Instanţa la individualizarea, stabilirea categoriei şi termenului pedepsei ţine cont de prevederile art.7, 61, 75 Cod penal şi anume de gravitatea infracţiunilor săvârşite, de motivul acestora, de personalitatea celui vinovat, de circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de condiţiile de viaţă ale familiei acestuia precum şi scopul pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului.

La fel, judecata consemnă că conform prevederilor art.61 alin.(1) Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanţele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârşit infracţiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricţii drepturilor lor, iar potrivit alin.(2) al aceleiaşi dispoziţii legale, pedeapsa are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea şi resocializarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşiri de noi infracţiuni atât din partea condamnaţilor, cât şi a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferinţe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Individualizarea pedepsei reprezintă expresia principiului proporţ*****alităţii dintre gravitatea faptei şi intensitatea reacţiei represive a statului, astfel încât sancţiunea aplicată să nu fie nici excesivă, nici iluzorie, ci necesară şi suficientă pentru realizarea scopurilor prevăzute de legea penală.

În acest context îşi găseşte aplicabilitate maxima *"summum ius, summa iniuria"* (aplicarea excesiv de riguroasă a legii poate genera cea mai mare nedreptate), întrucât aplicarea formală şi excesiv de rigidă a legii poate conduce la rezultate incompatibile cu ideea de justiţie, motiv pentru care individualizarea pedepsei trebuie să reprezinte rezultatul unui exerciţiu de echilibru între exigenţele represiunii penale şi respectarea drepturilor fundamentale ale persoanei.

Sancţiunea art.201[1] alin.(1) lit. a) Cod penal prevede pedeapsa de muncă neremunerată în folosul comunităţii de la 150 la 180 de ore sau cu închisoare de până la 4 ani.

Potrivit art.16 alin.(3) Cod penal, infracţiunea comisă de către *Saratean Anatolie* se atribuie la categoria celor mai puţin grave.

Conform caracteristicii de la locul de trai *Saratean Anatolie* se caracterizează pozitiv (f.d.35).

Conform certificatelor prezentate, inculpatul *Saratean Anatolie* nu se află la evidenţa medicului psihiatru şi nici a medicului narcolog (f.d.40, 42).

Din revendicarea (Forma nr. 38) şi cazierul contravenţional pentru perioada 01.01.2020-06.02.2026 rezultă că *Saratean Anatolie* nu are antecedente penale, iar anterior a fost tras la răspundere contravenţională o singură dată, pentru huliganism nu prea grav (f.d.38–39).

În conformitate cu art. 76 alin. (1) Cod penal, instanţa reţine în calitate de circumstanţe atenuante: săvârşirea pentru prima dată a unei infracţiuni mai puţin grave şi recunoaşterea vinovăţiei.

În ceea ce priveşte circumstanţa atenuantă prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, recunoaşterea vinovăţiei, instanţa relevă că aceasta poate fi reţinută chiar şi în cazul examinării cauzei în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală.

Astfel, dispoziţiile art. 364¹ Cod de procedură penală reglementează o instituţie procesuală, care permite examinarea cauzei pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale atunci când inculpatul recunoaşte faptele indicate în rechizitoriu şi solicită judecarea cauzei în această procedură simplificată. În schimb, recunoaşterea vinovăţiei prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal reprezintă o circumstanţă atenuantă de drept material, relevantă în procesul individualizării răspunderii şi al pedepsei penale, exprimând asumarea conduitei infracţionale, conştientizarea caracterului ilicit al faptei şi atitudinea inculpatului faţă de cele săvârşite.

Respectiv, recunoaşterea faptelor în sensul art. 364¹ Cod de procedură penală şi recunoaşterea vinovăţiei în sensul art. 76 Cod penal constituie instituţii juridice distincte, cu natură şi finalităţi diferite, prima aparţinând dreptului procesual penal, iar cea de-a doua dreptului penal material.

Mai mult, nici Codul penal şi nici Codul de procedură penală nu prevăd expres că, în cazul judecării cauzei potrivit art. 364¹ Cod de procedură penală, nu poate fi reţinută circumstanţa atenuantă prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal. O asemenea interpretare, în lipsa unui text legal expres, ar echivala cu o interpretare extensivă în defavoarea inculpatului, interzisă de art. 3 alin. (2) Cod penal.

Instanţa mai observă că, anterior, pct. 35 alin. (2) din Hotărârea Plenului Curţii Supreme de Justiţie nr. 13 din 16 decembrie 2013 „Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală de către instanţele judecătoreşti” reflecta o orientare diferită asupra acestei chestiuni. Totuşi, prin Hotărârea Plenului Curţii Supreme de Justiţie nr. 19 din 26 martie 2018, dispoziţia respectivă a fost abrogată, ceea ce confirmă abandonarea acelei orientări jurisprudenţiale şi înlătură orice impediment pentru reţinerea circumstanţei atenuante prevăzute de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal.

În ceea ce priveşte circumstanţele agravante, instanţa reţine că art. 77 Cod penal stabileşte în mod limitativ împrejurările care pot avea această natură. La fel, potrivit pct. 6 din Hotărârea Plenului Curţii Supreme de Justiţie nr. 8 din 11 noiembrie 2013 „Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale", pot fi reţinute drept circumstanţe agravante numai acele împrejurări expres prevăzute de lege, stabilite de organul de urmărire penală şi incluse în rechizitoriu. În prezenta cauză, organul de urmărire penală nu a reţinut şi nu a indicat în rechizitoriu existenţa vreunei circumstanţe agravante, astfel încât instanţa constată că acestea lipsesc.

În procesul individualizării pedepsei prezintă relevanţă şi conduita procesuală a inculpatului, care a solicitat examinarea cauzei în procedura simplificată, contribuind astfel la soluţionarea cu celeritate a cauzei. De asemenea, partea vătămată nu a formulat pretenţii materiale sau morale, a lăsat stabilirea pedepsei la aprecierea instanţei, iar inculpatul a manifestat pe parcursul procesului o atitudine respectuoasă şi a conştientizat consecinţele faptelor sale.

Temeiuri pentru liberarea inculpatului *Saratean Anatolie* de răspundere penală conform prevederilor art.53 din Codul penal nu au fost stabilite.

De asemenea, instanţa menţionează că, după săvârşirea infracţiunii şi pe parcursul şedinţei de judecată, inculpatul a manifestat un comportament cuviincios, demonstrând că a înţeles consecinţele negative ale faptelor sale.

În aplicarea principiului individualizării pedepsei, consacrat de art. 75–78 Cod penal, instanţa va stabili o sancţiune proporţională cu gravitatea infracţiunii, persoana inculpatului, circumstanţele cauzei şi scopul pedepsei penale, astfel încât aceasta să fie necesară şi suficientă pentru realizarea funcţiilor sale preventive şi educative.

Conform art.364^1 alin.(1) Cod de procedură penală, până la începerea cercetării judecătoreşti, inculpatul persoană fizică poate declara, personal prin înscris autentic, că recunoaşte săvârşirea faptelor indicate în rechizitoriu şi solicită ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Potrivit art.80^1 Cod penal, (1) În cazul în care inculpatul a recunoscut săvârşirea faptelor indicate în rechizitoriu şi a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunităţii sau cu închisoare.

Art.201^1 alin. (1) lit. a) Cod penal prevede pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunităţii de la 150 la 180 de ore sau cu închisoare de până la 4 ani şi conform prevederilor art.364^1 Cod de procedură penală, coroborate cu art. 80^1 alin. (1) Cod penal, inculpatul beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor pedepsei. Astfel, limitele de pedeapsă aplicabile în speţă sunt: de la 112 până la 135 ore muncă neremunerată sau cu închisoare de până la 3 ani.

Raportând criteriile legale de individualizare la circumstanţele concrete ale cauzei, instanţa apreciază că aplicarea pedepsei sub forma muncii neremunerate în folosul comunităţii este suficientă pentru realizarea scopurilor prevăzute de art. 61 Cod penal. În această concluzie,

instanţa are în vedere că inculpatul a săvârşit pentru prima dată o infracţiune mai puţin gravă, şi-a recunoscut vinovăţia, a solicitat examinarea cauzei în procedura simplificată, se caracterizează pozitiv, şi are în întreţinere un copil minor. De asemenea, partea vătămată nu a formulat pretenţii materiale sau morale şi a lăsat stabilirea pedepsei la aprecierea instanţei.

În raport cu aceste împrejurări, instanţa apreciază că aplicarea unei pedepse privative de libertate ar depăşi exigenţele principiului proporţionalităţii, în condiţiile în care scopul pedepsei poate fi realizat prin aplicarea unei sancţiuni neprivative de libertate. Munca neremunerată în folosul comunităţii răspunde atât exigenţelor prevenţiei speciale, prin responsabilizarea inculpatului şi prevenirea reiterării unor conduite similare, cât şi celor ale prevenţiei generale, reafirmând caracterul inevitabil al răspunderii penale pentru actele de violenţă în familie.

În aceste condiţii, instanţa apreciază că aplicarea pedepsei sub forma a 135 ore de muncă neremunerată în folosul comunităţii reprezintă o sancţiune legală, necesară, proporţională şi suficientă pentru atingerea scopurilor pedepsei penale, fără a impune recurgerea la o sancţiune privativă de libertate.

În subsidiar, pentru abordare elocventă a individualizării sancţiunii, se notează că pedeapsa cu închisoare reprezintă cea mai severă formă de sancţiune penală, urmând a fi aplicată doar în situaţiile în care alte sancţiuni mai blânde nu sunt suficiente pentru realizarea scopului pedepsei. Or, în prezenta cauză, nu rezultă existenţa unui pericol social sporit, care să impună izolarea inculpatului de societate, iar conduita acestuia şi circumstanţele personale indică posibilitatea corectării şi reintegrării sociale prin aplicarea unei sancţiuni neprivative de libertate.

În lumina tuturor argumentelor expuse, instanţa apreciază că soluţia de individualizare a pedepsei realizează un just echilibru între interesul general al societăţii de a reprima şi preveni actele de violenţă în familie, necesitatea protecţiei efective a victimei şi respectarea drepturilor fundamentale ale inculpatului. Prin aplicarea unei sancţiuni neprivative de libertate, proporţionale cu gravitatea concretă a faptei şi particularităţile persoanei condamnate, instanţa dă eficienţă principiului echităţii, potrivit maximei *suum cuique tribuere* („a da fiecăruia ceea ce i se cuvine”), asigurând o reacţie penală legală, necesară şi adecvată circumstanţelor prezentei cauze.

Adiţional, la caz, în temeiul prevederilor art. 67 alin.(3) din Codul penal, instanţa îi explică lui *Saratean Anatolie* că, în caz de eschivare cu rea-voinţă de la executarea pedepsei cu munca neremunerată în folosul comunităţii, aceasta va fi înlocuită cu închisoare, calculându-se o zi de închisoare pentru 4 ore de muncă neremunerată în folosul comunităţii.

Cu referire la măsura preventivă:

Potrivit art. 395 alin. (1) pct. 5) Cod de procedură penală, instanţa urmează să se pronunţe asupra măsurii preventive ce va fi aplicată inculpatului până la rămânerea definitivă a sentinţei.

Instanţa constată că, pe parcursul examinării cauzei, în privinţa inculpatului *Saratean Anatolie* nu a fost aplicată nicio măsură preventivă. Totodată, în temeiul art. 329 alin. (1) Cod de procedură penală, instanţa este în drept să dispună aplicarea unei asemenea măsuri la pronunţarea sentinţei.

Având în vedere condamnarea inculpatului pentru săvârşirea infracţiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal şi necesitatea asigurării executării sentinţei până la rămânerea acesteia definitivă, instanţa apreciază ca fiind necesară aplicarea măsurii preventive sub forma obligării de a nu părăsi teritoriul Republicii Moldova.

Cu privire la acţiunea civilă:

În temeiul art. 385 alin. (1) pct. 10) şi 11) Cod de procedură penală, instanţa constată că în prezenta cauză nu a fost înaintată acţiune civilă, astfel încât nu există aspecte care să necesite soluţionare sub acest aspect.

Cu privire la corpurile delicte:

În temeiul art. 385 alin. (1) pct. 13) şi art. 397 pct. 3) Cod de procedură penală, instanţa constată că în prezenta cauză nu au fost recunoscute şi anexate corpuri delicte, motiv pentru care nu există aspecte ce urmează a fi soluţionate în acest sens.

Cheltuieli judiciare:

Potrivit art. 385 alin. (1) pct. 14) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinţei instanţa urmează să se pronunţe asupra cheltuielilor judiciare. De asemenea, conform art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, acestea sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului, iar alin. (2) al aceluiaşi articol conferă instanţei posibilitatea de a obliga condamnatul la recuperarea cheltuielilor judiciare suportate în legătură cu desfăşurarea procesului penal.

Din materialele cauzei rezultă că, în cadrul urmăririi penale, au fost efectuate Raportul de constatare nr. 202616P0001 din 02.01.2026, în valoare de 448 lei (f.d.15–16), precum şi Raportul de expertiză judiciară nr. 202616D0005 din 22.01.2026, în valoare de 320 lei (f.d.20–21), costul total al acestora fiind de 768 lei.

Instanţa constată că aceste cheltuieli au fost efectuate în mod necesar pentru administrarea probatoriului şi stabilirea împrejurărilor de fapt relevante pentru justa soluţionare a cauzei, reprezentând cheltuieli judiciare ocazionate nemijlocit de desfăşurarea procesului penal.

Având în vedere că prin prezenta sentinţă inculpatul *Saratean Anatolie* este recunoscut vinovat de săvârşirea infracţiunii imputate, iar efectuarea rapoartelor de constatare şi expertiză a fost indispensabilă pentru stabilirea existenţei infracţiunii şi a împrejurărilor comiterii acesteia, instanţa apreciază întemeiată solicitarea acuzatorului de stat şi, în temeiul art. 229 alin. (1) şi (2), coroborat cu art. 385 alin. (1) pct. 14) Cod de procedură penală, va dispune încasarea din contul inculpatului, în folosul statului, a sumei de 768 lei cu titlu de cheltuieli judiciare.

În baza prevederilor art.340, 382, 384-385, 389, 392-395, 397, art.364¹, 437 alin. (1), pct. (1³), (1⁴) Cod de procedură penală, instanţa de judecată,-

H O T Ă R Ă Ş T E :

Se recunoaşte vinovat *Saratean Anatolie* ***** de comiterea infracţiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal şi, în baza acestei norme, prin prisma art. 80¹ alin. (1) Cod penal, i se aplică pedeapsa sub formă de 135 (o sută treizeci şi cinci) ore de muncă neremunerată în folosul comunităţii.

Exercitarea controlului privind executarea pedepsei muncii neremunerate în folosul comunităţii urmează a fi asigurată de organul de probaţiune competent teritorial, în funcţie de domiciliul condamnatului *Saratean Anatolie* *****.

Potrivit art. 67 alin. (2²) Cod penal, condamnatul *Saratean Anatolie* ***** este obligat să se prezinte, în termen de 5 zile de la rămânerea definitivă a sentinţei, la organul de probaţiune competent teritorial.

Potrivit art. 67 alin.(3) din Codul penal, se explică lui *Saratean Anatolie* ***** că, în caz de eschivare cu rea-voinţă de la executarea pedepsei cu munca neremunerată în folosul comunităţii, aceasta va fi înlocuită cu închisoare, calculându-se o zi de închisoare pentru 4 ore de muncă neremunerată în folosul comunităţii.

Se aplică lui *Saratean Anatolie* ***** măsura preventivă - obligarea a nu părăsi ţara, până la intrarea sentinţei în vigoare.

Se încasează din contul condamnatului *Saratean Anatolie* *****, IDNP *****, în folosul statului, suma de 768,00 (şapte sute şaizeci şi opt) lei, cu titlu de cheltuieli judiciare aferente rapoartelor de expertiză şi de constatare.

Sentinţa motivată pronunţată în şedinţă publică la data de 22.07.2026.

Sentinţa poate fi atacată cu recurs în Curtea de Apel Centru în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Criuleni, invocându-se doar erorile procesuale şi măsura de pedeapsă stabilită.

Preşedintele şedinţei,
judecătorul /semnătura/ Romina Ţurcan

Copia justă
Confirmă judecătorul Romina Ţurcan